

ΤΥΧΕΡΟΣ ΣΤΟ ΧΩΜΑ ΠΟΥ ΤΟΝΕ ΓΕΝΝΗΣΕ

Και τους ακούς να λένε πως είμαστε άτυχες που δεν παντρευτήκαμε. Που μείναμ' έτσι, ξερά κούτσουρα. «Τα κακοντέλικα», κάνουνε, που πάει να πει: τα φτωχά και τα δυστυχημένα. Άμα περνάμε κουνάνε το κεφάλι τους κι απέ σταυρώνουνε τα χέρια και κοιτάνε αλλού, κάνουνε τάχα π' αγναντεύουνε ίσια κατά τη δημοσιά ή σκύβουνε και κοιτάνε τη στραβοπατημένη παντόφλα ή το μισοφόρι που κρεμάει, κάτι τελοσπάντων μην τύχει και χαμπαρίσουμε που μιλάνε για μας. Βέβαια της Βυρωνίας μας της κακοφαίνεται. Πολύ. Χολιάζει. Αλλά εγώ, «παράτα τους, Βυρωνία μου», λέω, «κόσμος είναι και στόμα έχει. Ας' τους να λένε πως μας συμπονάνε. Σάματι ξέρουνε;».

Τα καημένα... τα ορφανά... ακούς κάθε μέρα για μας. Κι ας είμαστε γυναίκες μεστωμένες πιά — νά, η Βυρωνία το Μάρτη έκλεισε τα σαράντα τέσσερα κι εγώ όπου να 'ναι μπαίνω στα σαράντα τρία. Κι ας είμαστε γερές σαν παλιά ντουβάρια — ξύλο να χτυπήσω — κι ας είμαστε χορτάτες κι ας δουλεύουμε κι ας έχουμε το σπίτι μας και δε μας τρώει το νοίκι.

Το σπίτι μας. Άμα λέω το σπίτι μας γεμίζει μέλι το